

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 6(121)
01.06.2023 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ЯКИЙ У ТЕБЕ ДУХ ?

Дух Святий, посланий у відкуплений Христом світ, огортає всю землю, діє одночасно на людські серця в усіх кутках світу.

Божий Закон, даний людям через Мойсея, не міг зробити досконалою жодну людину, оскільки не знищував гріх. Через це люди постійно грішили, а потім на спокутування гріхів жертвували тварин, і так без кінця. Закон вказував людині на її гріх, засуджував, але не звільняв від бажання знову грішити. У Біблії написано, що коли виповнився визначений Творцем час, Бог послав Свого Сина Ісуса Христа у світ, щоб Він помер за гріхи людства, тобто поніс справедливе покарання за наші беззаконня. Святий Божий Син став єдиною досконалою жертвою за гріхи всіх людей, після чого стало вже не потрібно жертвувати тварин на спокутування людських гріхів. Через Свою жертву Христос не тільки придбав нам прощення гріхів і відкрив доступ у вічне життя із Святим Богом, але й послав Святого Духа, Який поселяється в людях та змінює їхній характер, звільняє від гріховних залежностей та від бажання грішити. Без такої дії Святого Духа неможливе освячення людини, її наближення до Бога.

Навіщо християнам відзначати цю подію? Вірно святкувати її може лиш той, хто розуміє духовне значення цього свята відповідно до Слова Божого. Найперше, ми дякуємо Богу за посланий від Нього безцінний дар для людей, який змінює життя кожного, хто його приймає. З усіх дарів, даних Богом людству, немає важливішого за присутність Святого Духа, тому що саме Він приймає безпосередню участь у справі духовного відродження

людини, без Нього неможливе спасіння: «Коли хто не народиться від води і Духа, не може увійти до Божого Царства!» (Ів.3:5), – навчав Ісус.

Святий Дух переконує нас у трьох речах, згідно зі вченням Ісуса Христа: «...а як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд: тож про гріх, що не вірують у Мене; а про правду, що Я до Отця Свого йду, і Мене не побачите вже; а про суд, що засуджений князь цього світу» (Ів. 16:7–11). Тобто, саме Дух Святий дає нам усвідомлення нашої гріховності та потреби в Бозі, в покайнні.

Далі Дух Святий змінює характер людини, яка покалася та прийняла Ісуса Христа, Він виробляє всередині нас плоди духа: «Плід же Духа – любов, радість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброта, віра, лагідність, стриманість. На таких немає Закону!» (Гал. 5:22–23). Цим плодам духа у Біблії протиставлені діла тіла: «Учинки тіла очевидні, а саме: перелюб, розпуста, нечистота, безсоромність, ідолослужіння, чародійство, ворожнеча, сварки, заздрощі, гнів, суперечки, розділення, ересі, злоба, пияцтво, гульня і тому подібне. Попереджаю вас, як і раніше попереджав: хто таке робить, Божого Царства не успадкує!» (Гал. 5:19–21).

Дві перші Божі заповіді наказують любити Бога і свого ближнього. Але якщо наш ближній робить нам зло, то дуже важко відноситися до нього з любов'ю. Тому Бог дав нам для цього Святий Дух, Який наповняє Божою любов'ю наші серця, щоб ми мали силу відповідати на зло добром. Також Дух Святий дав силу апостолам та учням Христовим звіщати про спасіння всьому світові,

не боятися погроз противників навіть тоді, коли їм за це доводилося платити життям.

Біблія вчить, що в людині може жити не тільки Святий Дух, а й демонічні духи. Наприклад, дух антихриста, дух боязні, дух страху, а також духи, що провокують різні хвороби, позбавляють здорового розуму, примушують чинити насилля і злочини. Коли людина наворачтається до Бога, кається та визнає свої гріхи, Бог завдяки дії Святого Духа звільняє її від влади демонів. Але Христос застерігає кожного звільненого, що він повинен надалі берегти себе від розпусти і триматися Бога, не нехтувати даром Святого Духа, даним йому: «Коли нечистий дух виходить з людини, то блукає безводними місцями, шукаючи, спокою, і не знаходить. Тоді каже: Повернися до свого дому, звідки я вийшов! І, прибувши, знаходить його заметеним і прибраним. Тоді йде, бере сім інших духів, лукавіших за себе, і, ввійшовши, живуть там. І стає останнє тій людині гіршим від попереднього.» (Лк.11:24-26). Слово Боже називає Святий Дух завдатком нашого спасіння, печаткою Божою, яка свідчить про те, що ми є Його власністю, і що Він нас Собі всиновив через Ісуса Христа.

А який дух живе в тобі? Чи замислювався ти над цим і, взагалі, навіщо про це думати? Бо той дух, що живе в тобі, приведе тебе у відповідне місце. Дух Святий веде людину до Бога, у вічне життя. А демонічні духи ведуть людей до їхнього «батька», тобто диявола, присуд якого – пекло. Воля Божа – оселити Свого Святого Духа в серці кожної людини, щоб життя людей на землі було кероване Святим Духом, а не демонічними духами. Тоді б і життя на землі повністю змінилося, зменшилися би людські страждання, які завдає гріх, запанував би мир між людьми та країнами, люди могли б відчували себе більш щасливими. Однак існує одне велике безумовне «АЛЕ»! Бог це робить виключно з доброї волі, тобто, лише тоді, коли людина цього бажає і просить у Бога. Творець полюбив увесь наш грішний світ, тому і віддав Свого Сина на смерть за наші гріхи. Але Він будує відносини з кожною людиною виключно на умовах взаємної любові, а не примусу, тому що Бог є любов.

Хочеться побажати всім нашим читачам прийняти дорогі дари Божої любові, прощення, Святого Духа. Тільки Господь сильний зберегти кожного із нас від усілякої небезпеки і зла та привести у вічне Царство Свого Сина Ісуса Христа.

Павліна Снівак

У 2023 році 4 червня ми відзначаємо свято Трійці, яке ще називають днем П'ятидесятниці. У цей день християни святкують День сходження Святого Духа на землю. Ця подія сталася близько двох тисяч років тому на десятий день після Господнього Вознесіння. Апостоли та учні Ісуса Христа перебували в очікуванні, оскільки були попереджені Господом про важливу подію, яка має незабаром статися: «Після Своїх страждань Він постав живий перед ними, з батьма доказав, з'являючись їм упродовж сорока днів і розповідаючи про Царство Божє.

І як були зібрані разом, Він звелів їм з Єрусалима не відходити, але очікувати обітницю від Отця, про котру, – сказав Він, – ви чули від Мене, бо Іван хрестив водою, ви ж за декілька тих днів будете хрещені Духом Святим!

...але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі.

Сказавши це, коли вони дивилися, Він став підійматися, і хмара забрала Його з їхніх очей...

...Тоді вони повернулись в Єрусалим з гори, званої Оливною, що недалеко від Єрусалима, – на відстані ходи в суботу...

Усі вони з жінками, з Марією, матір'ю Ісуса, та Його братами перебували однодушно в молитві.» (Дії 1:3–5, 8–9, 12, 14).

Слово Боже розповідає, що апостоли та учні Ісуса Христа разом із жінками постійно перебували в Єрусалимі в очікуванні виконання Божої обітницї, хоча і не розуміли, що саме обіцяв Господь. Їм довелося чекати десять днів, аж поки в день єврейського свята П'ятидесятниці вони всі отримали від Бога дар Святого Духа із надзвичайними проявами: «Коли настав день П'ятидесятниці, усі вони були однодушно разом. Раптом з неба долинув шум, наче подув бурхливий вітер, і наповним увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язика, наче вогняні, і осіли на кожного з них. І всі вони наповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як Дух велів їм промовляти.» (Дії 2:1–4)

Біблія нам пояснює, що Дух Святий являється третьою особою Трійчного Бога. Але навіщо Богові було посилати Святий Дух на землю? Він необхідний для справи спасіння людей. Впродовж сорока днів після Свого Воскресіння Ісус з'являвся учням і апостолам, стверджуючи їхню віру, що Він справді Живий. Але Христос не міг бути одночасно в декількох місцях, хоч і мав нове тіло. Він міг перебувати лише в одному конкретному місці.

«А БОГ НАШ НА НЕБІ – УСЕ, ЩО ХОТІВ, УЧИНИВ» (Пс. 113:11)

Коли ми приходимо до Бога, ми потребуємо Його, чогось хочемо від Нього, чогось очікуємо. А Христос сказав – «Всякий, хто прагне, всякий, хто в нужді, ідіть до Мене» До Ісуса Христа приходять хворі, зранені, бо здорові не потребують лікаря. Коли у людини все гаразд, вона до церкви не прийде, приходять ті, хто чогось потребує.

Хочу читати книгу Святого Письма Даниїла 4:32: «А всі мешканці землі пороховані за ніщо, і Він чинить за Своєю Волею серед небесного війська та мешканців землі, і немає нікого, хто спротивився б Його руці та й сказав би Йому: Що Ти робиш?» Це написано про нашого Бога. «А Бог наш на небі – усе, що хотів, учинив» (Пс. 113:11). Якщо вдуматись у ці слова, то відпадає дуже багато питань. Якщо змиритись під рукою Господа і розуміти, що наш Бог, який є Благий, робить, що хоче.

Коли диявол спокушував Адама та Єву, то відбувся такий діалог: «Але змій був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю? І відповіла жінка змієві: З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти. І сказав змій до жінки: Умерти не вмере! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло» (Бут. 3:1-5). І це бажання «бути, немов Боги», бажання бути надлюдиною, чимось більшим, ніж інші люди, воно переслідує людину і наповняє її гордістю, бо вона починає нібито щось значити. Вона хоче, щоб її оцінили, бо вона вже трохи краща за інших. Ми бажаємо бути чимось більшим, ніж те, про що нам говорить Бог. Але таке право є тільки у Господа. І змиритись під Його руку означає мати велике благословення від Нього.

Бог чинить все, що хоче, незалежно від нашого бажання та нашого відношення до цього: подобається це нам чи не подобається. Коли люди запитують Бога, моляться за щось, що їм насправді не потрібно, Бог іноді може піти на поступки і дати їм те, що вони хотіли, але все одно в кінці ці люди потерплять ушкоду. В книзі Йова написано: «Хто б із цього всього не пізнав, що Господня рука це вчинила?» (Йов 12:9). Йов був у стражданнях. Але він сказав: «Як я можу прийняти від свого Господа, Якого я чую, добре, а коли Він дає мені щось друге, я його приймати не буду?». З Господом вибирати не можна. Все, що Він дає, ми повинні приймати, тому що це наш Батько, який нас благословляє. По-іншому бути не може. Коли Господь дає нам чи то благословення, чи то покарання, а людина починає перебирати, то людське серце розбещується. Грають з Богом у гру і інших людей вводять у оману.

Я хотів би говорити про хвороби, коли ми молимося за зіцлення і не отримуємо його. Коли ми не отримуємо від Господа очікуваних чудес. Багато церков зараз ци-

тують вислів з Біблії, який говорить, що «що б ви не попросили – те буде дано вам». Чого б тільки не захотіли, не задумали. І приймати це як належне. Якщо помазали хворого елеєм – то він обов'язково зіцліється. Якщо не зіцлівся – значить невірний. Це дуже велика помилка, тому що коли людина виходить, звершують елеєпомазання, церква молиться, а потім нічого не відбувається, зіцлення нема, то серце її засмучується, і всі болі і печалі вертаються назад. І приходять думки: «Може, я в чомусь недостойний (недостойна)? Може, Бог мене не любить?». І диявол атакує цю людину ще більше, як до того.

Але цей вислів з Писання пояснюється трохи по-іншому. Наш Бог на небесах робить, що хоче, а не те, що ми задумали. У посланні до Тимофія 2:20 написано: «... Трохима лиши в слабого в Мілеті». Апостол Павло, який робив великі чудеса, залишив свого товариша, брата по вірі, слабого в Мілеті! Той самий апостол Павло, який міг зіцляти, воскрешати, бісів виганяти, залишив свого товариша хворого. Я не думаю, що за Трохима не молилися, що вважали це за непотрібне. Але це все було неважливо. Його треба було там залишити, бо так хоче Бог. Бог так захотів, а ми повинні змиритися. Не завжди відбувається зіцлення. Буду читати далі. «Отож, коли тілом Христос постраждав за нас, то озбройтеся й ви тією самою думкою, бо хто тілом постраждав, той перестав грішити» (1-е Пет. 4:1). Ми всі знаємо ці слова і могли спостерігати, що коли у нас більше болить – ми більше змиряємося. Немає бажання щось погане комусь зробити, згрішити. І чим більше болить, тим нам важче. Але що, як людина змиряється у своїй немочі вже тоді, коли вже ніщо не може допомогти? Коли болить живіт і активоване вугілля допомагає, то це нічого не значить, але коли людина вже мучиться так, що встати не може, зробили УЗД, пропили пігулки, а воно все одно не допомагає, то тоді людина більше всього змиряється. Тоді, коли вже без варіантів, от тоді ми змиряємося перед лицем Господнім, от тоді ми перестаємо грішити. І тоді Господь нас благословляє, бо ми все приймаємо від Бога. Коли всі надії покладаємо тільки на Бога. Господь казав, що буде дуже багато псевдовчень і лжепророків, лжехристів. Будуть вчити миттєвому зіцленню: «Бог добрий, Бог благ!». Так, і це істина. Але ми водим Духом Святим і повинні розуміти, про що в Слові Божому написано. І коли Господь допускає щось у нашому житті, то ми пам'ятаємо, що Христос, будучи на землі, казав, що ця хвороба не на смерть, а для слави Божої. Іншими словами, ця людина хворіла для того, щоб, коли прийде Христос, зробити їй чудо, і люди, які це бачили, укріпилися в вірі. А коли ми починаємо щось вимагати від Ісуса Христа, не знаючи Його волі і не слухаючи Його голосу, ми починаємо робити те, що незгідно Богові, починаємо робити мерзенності перед лицем Господнім. Добиватися від Господа зіцлення від хвороби, яку нам Бог

послав зовсім не для того. Апостол Павло пише про себе так: «Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене. І сказав Він мені: Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі.» (2 Кор. 13:8). Сам апостол, який, бачачи Христа живцем, получив від Нього дуже багато знань особисто, три рази старанно просив про зіцлення. А Господь каже – досить тобі Моєї благодаті! Каліки зіцлялися, біси виганялися з чужих, по суті, людей для Ісуса Христа, а свого апостола Він не зіцляв. Бо Господь, що живе на небесах, робить те, що хоче. Треба приймати те, що хоче Бог, і розуміти, для чого ми живемо на цій землі. Читаю далі. Євангелія від Матвія 8:1-3: «А коли Він зійшов із гори, услід за Ним ішов натовп великий. І ось підійшов прокажений, уклонився Йому та й сказав: Коли, Господи, хочеш, Ти можеш очистити мене! А Ісус простяг руку, і доторкнувся до нього, говорячи: Хочу, будь чистий!». Він не запитував, чи може Господь його очистити. Вся правда в тому, що зіцлення людина може получить тільки тоді, коли цього хоче Бог. Якщо Бог не сказав, що хоче зіцлити одного, другого, третього, то зіцлення не буде. Не помиляйтеся! Це не означає, що Бог нас не любить. Це означає тільки те, що на цьому рівні, який нам Бог встановив, ми будемо триматися за Його руку і йти за Ним. Бо якщо нам дати трохи більше того, то людина піде, як кажуть, «вразнос». Брати знають – так буває з мотором, коли замість пального попадає масло: його заглушити не можна і газує дуже сильно, і «вклинює». І тоді його тільки викинути можна. З людиною так само буває. Ми бачимо по історії: тільки трохи більше допустимої влади людина отримує – і стається зло на землі. З християнами так само: трохи більше здоров'я, трохи більше фінансів – і людина йде «вразнос», зупинити не можна. І розумний це розуміє, і ті, що водяться Духом Святим, теж повинні це розуміти. Якщо ми молимося і не отримуємо зіцлення, не отримуємо фінансів, Бог не дає, то це не означає, що Бог поганий і нас не любить, або в нас якась проблема. Ні, так відбувається, бо цього не треба, Бог не хоче так. І наша задача полягає в тому, щоб прийняти це від Господа без усякого зла, без усякої образи, без нарікань. І не шукати вихід з положення, який ми самі придумали. Коли ізраїльський народ вийшов з Єгипту, Мойсей піднявся на гору і його не було деякий час, а народ одразу знайшов вихід з положення: зробив собі золотого бичка і став йому поклонятись, не чекаючи Мойсея і слова від живого Бога. Так і ми шукаємо вихід з положення своїми силами. І чим більше ми шукаємо цей вихід, тим більше нас Господь змиряє, поражає хворобами і негараздами. І це тому, що Бог нас всіх сильно любить і хоче в тісноті довести до неба. Бо якщо дати свободу – то не дійдем.

Хочу засвідчити про себе. Я маю поганий зір і ходжу в контактних лінзах. Раніше ходив у очках. І от опав я на одне зібрання. Я не зовсім розумів, що там відбувається. Віруючі наші молилися, і брат, який приїхав з Америки, став читати зі Слова Божого про зіцлення. І тлумачив його не так, що Бог робить, що хоче, а так, що той, хто просить, 100% отримує зіцлення. У мене почалась боротьба, я став молитися, щоб мати хороший зір. А віра у мене була, причому така сильна, що я повірив, що треба очки полатати (а вони грошей коштували, мені їх купили, я не сам купив). Суть була в тому, що коли я поламаю очки, мені не буде до чого вертатися і зіцлення відбудеться. Віра є, треба тільки «перешкоди» прибрати. Я ламаю ці очки – і нічого не відбувається. Йду додому з поламаними очками. Я потерпів поразку. Чому Бог таке допускає? Бо Він не хоче того, що хочеш ти. Якщо дати свободу в діях, то ти не будеш на цьому місці, серце людське гріхове, розбещене, дуже поспішне до злого. Так Господь говорить. І Він в моєму житті дав одне випробування, у вашому – інше. Все це лише для того, щоб, як апостол Павло, в цій тіс-

ноті ми Йому служили. Достатньо з нас Його благодаті. Ми вже отримали більше, ніж достатньо. Я кажу це для того, щоб ми не захоплювалися псевдовченнями і розуміли, що зіцлення відбувається лише тоді, коли Бог хоче. Для того, щоб ми були з ним в раю. Іноді Бог посилав у нашому житті таку людину, що ми плачемо перед Його лицем і просимо сили, щоб витримати її. Маючи якусь хворобу, просимо у Господа сили, щоб з нею жити. Всі, кого зіцляв Ісус, жили зі своїми хворобами певний час, іноді дуже довго, поки не прийшов час, щоб явилась Слава Божа. Згадаймо розслабленого у купальні Віфезда, який лежав там багато років, або жінку, яка страждала кровотечею 12 років. А для багатьох людей Господь не дав цього часу, і це теж треба прийняти. Ми маємо велике благословення – живемо в своїх оселях, не голодні, не несемо ніяких страждань і не можемо в повній мірі зрозуміти тих, хто живе в війні, під обстрілами, все втратив, там горе. А над нами милість Господня. І те невелике, що Господь нам назначив перетерпіти, ми повинні перетерпіти з подякою на вустах нашому Господу. Хай вас Бог благословить!

Вадим Мельник

ТРИВОЖНИЙ ЧАС!

Тривожний час! А ти схилив коліна?
Небесному Царю хвалу віддав???
А після тебе чи зростає зміна,
Який ти Слово Боже передав?..

Тривожний час! Земля у багрянці!
Із Дому Божого давно почався суд!
Ще спраглому Господь дає Водиці!
Цілющої! Живові! З Своїх рук!

Тривожний час! А був час благодатний!
Спитає Бог, а чим займався ти?
Тривожний час! Ти ж жити не придатний!
Не зміг в свій час шлях Істини знайти!

Бог звав тебе! Так лагідно, з любов'ю!
Тривало Літо! Кров ще не текла...
На Путь вказав! На Хрест! Своєю Кров'ю-
У Небеса тебе Любов вела!

Ти ж черствим був! У суєті згнітився!
На зов Любові ж не відповідав...
Тоді в гріхах і в похоті томився-
Христос тебе чекав і ніжно звав!

Посіяне зерно дає вже сходи!
І паростки у колоски зростуть!
На них проллються - та не Божі води...
І куколі тоді свій плід дадуть...

Із чим прийдеш на Суд перед Престолом?
Хто буде там ходатаєм твоїм?
І хто заступиться перед Отцем хоть
словом?

Чи ти залишиш після Суда живим?

Так знай, душа, ще є сьогодні милість!
І милосердя Небо подає!
Що ти живий - це є не справедливість:
Ісус Христос трима життя твоє!

Сьогодні день навернення, спасіння!
Зове Господь, рушай скоріш! Живи!
Покайся і ввійдеш у воскресіння!
Шлях для душі у Господі знайди!

Знайди Його хутчіш в Святому Слові!
Бог в Ньому Свою волю відкрива!
Звучать Його Слова живі і нові,
І забринить душа твоя жива!

А далі - Небо! І Святі - у славі!
І зустріч з Батьком, Господом - Творцем!
А інші - будуть жити у темряві,
Горітимуть у полум'ї живцем!

Не твій це шлях! Не думай про погане!
Ти Бога, Його Слово полюби!
Воно хай стане для душі жадане!
Прийми Ісуса в серце - і живи!!!

А. Краснокутський.

«ТАК БО БОГ ПОЛЮБИВ СВІТ, ЩО ДАВ СИНА СВОГО ОДНОРОДЖЕНОГО, ЩОБ КОЖЕН, ХТО ВІРУЄ В НЬОГО, НЕ ЗГИНУВ, АЛЕ МАВ ЖИТТЯ ВІЧНЕ.» (ІВ.3:16)

Я радий бачити вас всіх, я не вперше знаходжусь у Вінниці. Пам'ятаю часи, коли ще була комуністична влада і тут, у Вінниці, дуже сильно переслідували християн. На диво! Якось у інших областях легше було, а тут не можна було молитися, не можна проповідувати, побудувати молитовний будинок. Збиралися по хатах. Не можна було навіть у Бога вірити! І у православний храм не можна було ходити, там теж сторожили, все щось записували, когось викликали, когось судили... Це був нелегкий час. Я був молодий, але трохи застав того часу, коли нас і ображали, і принижували, не давали можливості вчитися. А я так хотів вчитися у інституті з моїм братом Павлом! Прийшли поступати у технікум, а там питають – ви штунди? Ні, кажемо, ми віруючі. То «нам таких не нужно», відповідають по-російськи. Жили ми у Рівному, і пішли вчитися у ГПТУ, профтехучилище. Такий був час. Зараз час зовсім інший. 35 років волі для проповіді Євангелії в Україні. Який час Бог дав! Все змінилося. Але нашим батькам і нашим дідусям потрібно було прожити той нелегкий період часу, пройти ту глибоку долину, щоб дожити до сьогоднішнього дня. За знайдені в хаті Біблію чи Євангелію давали 10–12 років в'язниці. Потім стали менше давати. Сестер судили за те, що вони вчили дітей на Різдво співати різдвяні пісні. Давали за це 4 роки в'язниці. Якось до нас у Рівне приїхали друзі-християни з Барановичів, і ми вирішили на Різдво колядувати. Підійшли до багатоповерхового будинку і почали співати «Нині радість стала». І тут кричать: «Міліція їде!». Хто встиг – втікли, а кого заарештували – дали їм 15 діб і тримали в холодному підвалі МВС, а вдень вони прибирали вулиці. От такий був час. Але ми не ображаємось ні на той час, ні на ту владу, а лише дякуємо Богові, що Він дав зовсім другий час тепер. Такої волі для проповіді Євангелії, як в Україні, немає навіть в Америці, я знаю особисто. Для нашої душі дуже потрібен безсмертний Бог, який говорить в наш дух і в наше серце, потрібна духовна їжа.

Я народився у віруючій сім'ї, мій тато був баптистом. До армії тато був трошки «живішим», але після армії дуже сильно охолов духовно. Одного разу до нашого села приїхали цигани, стали табором за селом. І от татові сподобалась дівчина-циганка. Він захотів на ній одружитися. Пішов свататись і тільки вийшов за село – чує гучний голос: «Не візьмеш з цього народу, а з Мого народу візьмеш!». Це Бог проговорив до нього. Тато злякався, затремтів, як засів, прибіг додому, впав на ліжко! Наступної неділі він уже був у нашій п'ятидесятницькій церкві, де пізніше зустрівся з моєю мамою, і невдовзі вони одружилися. Мама народила восьмеро дітей: дві сестри і шість братів. Вона була дуже богобійною жін-

кою. Молилась за нас, вчила нас, як потрібно жити і служити Господу. І так ми з дитячих років служили Богові і старались допомогти іншим людям.

Бог дуже потужно використав нашого тата. Він хрестив його Духом Святим через короткий час. Хоча побажати вам – ревнуйте і ви, щоб Бог хрестив вас Духом Святим, щоб ви пережили силу Божу, Божу благодать, і ви побачите, яка велика радість входити в серце людини, коли вона живе Святим Духом. І цю благодать Бог дає кожній людині, дає даром, безумовно. Це подарунок від Бога, який колись отримали апостоли, а потім і тисячі людей. Нехай благословить вас Господь!

Читаю ще одне місце зі Слова Божого. «А коли Він скінчив усі слова Своєї до народу, що слухав Його, то ввійшов у Капернаум. У одного ж сотника тяжко раб занедужав, що був дорогий йому, і вмирати вже мав. А коли про Ісуса почув, то послав він до Нього юдейських старших, і благав Його, щоб прийшов, і вздоровив раба його. Вони ж прибули до Ісуса, та й ревно благали Його й говорили: Він достойний, щоб Ти це зробив йому. Бо він любить народ наш, та й для нас синагогу поставив. І пішов Ісус із ними. І коли недалеко від дому вже був, сотник друзів послав, щоб сказати йому: Не турбуйся, о Господи, бо я недостойний, щоб зайшов Ти під стріху мою. Тому то й себе не вважав я за гідного, щоб до Тебе прийти. Та промов тільки слово, і раб мій одужає. Бо й я людина підвладна, і воjakів під собою я маю; і одному кажу: піди, то йде він, а тому: прийди, і приходить, а своєму рабові: зроби теє і зробить. Почувши ж таке, Ісус здивувався йому, і, звернувшись до натовпу, що йшов слідком за Ним, промовив: Кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри! А коли посланці повернулись додому, то знайшли, що одужав той раб!» (Лк. 7:1–10). Ось такий епізод з життя Ісуса Христа.

Ви знаєте, що Ісус багато вчив людей. Три роки інтенсивної місіонерської праці кожен день. Він проповідував, зціляв, мав бесіди. І бувало, коли Він цілий день проповідував під гарячим палестинським сонцем, а вночі, коли учні спали, ішов у гори, щоб помолитися, щоб мати єднання з Отцем Небесним. Він розповідав йому про Своє переживання, просив у Нього допомоги, а зранку знову проповідував Євангелію. За три роки була зроблена дуже потужна праця і вона торкалася душ людей, які знали про Бога, але не були близькі з Ним. Ісус показував, як потрібно жити праведним, святим життям, щоб бути спасеним і попасти в Царство Небесне.

І от, коли Ісус ввійшов у Капернаум, до Нього підійшли старійшини єврейського народу, які знали закон Ізраїля, історію ізраїльського народу, які служили у синагогах. І вони почали просити у Ісуса допомоги для сотника, у якого захворів слуга. Сотник дорожив цим слугою, а хвороба була смертельна, ніхто не міг йому допомогти. Цей сотник не був ізраїльтянином, він був з італійського полку, і йому підкорялися сто воїнів. На той час Ізраїль знаходився під владою Риму, але мав відносну свободу, служив Господу. І от цей сотник, почувши про Ісуса, звернувся до старійшин юдейських, а вони передали Ісусу, що цей сотник любить ізраїльський народ і побудував їм синагогу. Він був доброю і милосердною людиною, мав співчуття до свого слуги. Для євреїв синагога значила дуже багато: вони там молились своєму Богу, співали йому, так само,

як і для нас багато значать наші молитовні будинки, наші зібрання, де проходить значна частина нашого життя. Цей сотник розумів це і побудував для євреїв синагогу. Ісус завжди ішов туди, де був біль, сльози, де не могли допомогти лікарі. І Він пішов до того сотника. Але назустріч йому вийшли люди, яких послав сотник, і передали його слова, що він недостойний бачити Ісуса у своєму домі, недостойний вийти йому назустріч, подивитися йому в очі. Сотник розумів, що він грішна людина. Але, навіть не знаючи принципів віри ізраїльського народу, він повірив, що Ісус Христос є Син Божий, просто повірив у це! І він побачив, що він грішна людина, а Ісус святий. І побачив різницю між святим Богом і грішною людиною. Хочу сказати, що людина кається тільки тоді, коли бачить цю різницю, коли Дух Божий торкається її серця. Тоді людина плаче і кається перед Богом. І після такого покаяння ніби спадає тягар з плечей, людина наповнюється неземною радістю, і це називається народженням згори. Мені б дуже хотілося, щоб ви були народжені згори, щоб могли покаятись перед Богом, щоб Бог простив вам гріхи в Ім'я Ісуса Христа. Написано – Кров Ісуса Христа омиває нас від усякого гріха. Ісус помер за наші гріхи і за наші беззаконня, і сьогодні сила Його Крові і прощення – в дії! В Слові Божому написано: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне.» (Ів.3:16) І це правда, це реальність, повірте! Це є основа нашого життя і нашого спасіння, і як важливо повірити в це! Цей сотник, язичник, повірив у це, що Ісус є Син Божий. Більше того, він повірив, що Ісус може сказати слово, і воно спрацює на відстані, і слуга буде зцілений.

Ісус не пішов у дім сотника, але коли посланці повернулися додому, то побачили, що слуга видужав. Прийшло зцілення. Ісус має владу, має силу.

Хочу засвідчити зі свого дитинства. Наша мама хворіла на цукровий діабет. І от одного разу у неї стався напад. Вона уколола інсулін, але сталося все гірше. Ми жили у селі, і хоч воно було недалеко від Рівного, була асфальтована дорога, але одна ділянка дороги була ґрунтова. Пройшов дощ, і «швидка» до нас не могла доїхати. Тоді батько зібрав нас, малих дітей, ми впали на коліна разом з татом і почали молитися, плакати і просити: «Боже, зціли нашу маму! Ти бачиш, в якому вона стані! Зроби, щоб вона була здорова». Ми просили, як могли. Мама заснула, а вранці вона вже готувала сніданок. Ісус зцілив!

Ісус і сьогодні зціляє людей, бо Він є живий. Важливо повірити в Нього, довіритись йому. Сотник повірив.

Ви пам'ятаєте жінку, яка прийшла в дім Симона? Вона була добра людина, але вона була грішниця. Гріх спокусив її, вимадав, люди про неї знали, пальцями показували, і вона жила в такому дискомфорті. Томилася її безсмертна душа, не мала покою, бо гріх перемагав. Дуже важко жити, коли люди живуть з гріхом, не можуть його перемогти, коли диявол спокушає. Людина раз у раз обіцяє, що більше так робити не буде, але знову робить гріх. Але милостивий Бог багато разів прощає. Якщо ви сьогодні попросите у Нього прощення, Він простить вас, можливо у десятій, двадцятій раз, тому що милість Божа для людей ще є. Коли двері будуть закриті – це вже інше поло-

ження буде. І ця жінка прийшла в дім Симона, почала плакати, омивати ноги Ісуса і волоссям своїм отирати їх. Присутні засудили Ісуса: «Якби Він знав, яка жінка торкається Його!». А Він сказав жінці: «Віра твоя спасла тебе, йди і більше не гріши!». Знаєте, який був її стан, коли вона виходила з того дому? Їй важко було зайти туди, а зараз її серце було вільним, радість наповнила її душу. І одна-єдина причина: Ісус простив їй всі гріхи, які вона робила. Їй було вже все рівно, що будуть говорити люди, бо люди іноді через десять років згадують зроблені помилки. Їй було важливо, що Ісус простив її, бо тільки Ісус має право прощати гріхи людям. Як важливо повірити в це!

Колишня атеїстична система витісняла, виривала віру з серця людей, щоб вони не вірили, дорослі і малі. Але Слово Боже нас закликає до того, щоб ми вірили, що є Бог на небі, що Ісус прийшов на землю, щоб врятувати людей від вічної загибелі, бо після гріхопадіння Адама і Єви цю проблему ніхто не міг розв'язати. Єдиним рішенням було те, щоб Син Божий прийшов на землю. І Він прийшов, втілюючись у тіло людини, пішов до Голгофи, де помер за наші гріхи і наші беззаконня, щоб ми сьогодні, живучи на землі, вірою могли побачити Його страждання і смерть, повірити у те, що Він прийшов, щоб персонально нас спасти. А ще ми повинні повірити в те, що є диявол, який протистоїть і не бажає, щоб ми повірили в Бога, який ставить перешкоди, щоб ми не пізнали Бога. Але ми призначені для царства Божого. Безсмертна душа, яка є у нашому тілі, тягнеться до безсмертного Бога, тому що Бог дає життя, дає безсмертну душу для кожної людини, а не диявол. І ми живемо з цією душею. І як людина прожила своє життя – це і буде визначати її вічність. Найважливіше питання – це зустрітись з Ісусом Христом, покаятись у гріхах, віддати своє життя на служіння Богу. Це можливо, так живуть тисячі людей, які повірили в Ісуса Христа.

Коли зранений, до невпізнання побитий Ісус був розп'ятий на голгофському хресті поряд з двома розбійниками, один з них сказав: «Якщо Ти Син Божий – спаси себе і нас!» Якщо Ти Син Божий... Він не вірив, йому теж було важко, він був покараний як злочинець. А другий каже: «Пом'яни мене, Господи, коли будеш у царстві Своему!». І Ісус, почувши ці слова, промовив: «Нині же будеш зі Мною в раю!». Друзі, цей розбійник – і той розбійник. Але один помирає без спасіння, без царства Божого, а душа другого підноситься до царства Божого через те, що він повірив, що Ісус є Син Божий, святий і безгрішний. Дуже важливо повірити. Просто сказати: «Ісусе, прости мені мої гріхи!» Ми не можемо сховатися від Бога, колись треба буде предстати перед Його лицем. Або ми будемо у Царстві Божому, або, на жаль, у пеклі з дияволом.

А Ісус є живий, Він хоче спасти вас, допомогти вам, Він бажає прийти у ваш дім, Він хоче бути поряд, вислухати вашу проблему і практично допомогти. Вірою ми повинні це прийняти і молитися, щоб Ісус допоміг. Ми повинні жити по Євангелії, як вчив Ісус. І Бог дасть перемогу! Нехай вас Бог благословить!

Радчук Петро Віталійович,
місіонер, благовісник, пастор,
президент місії «Good Samaritan Ministries»
(недільна проповідь 12.05.2023р.)

Єу людей такий вислів - «Бог полюбляє трійцю», але жодного стосунку до цифри «три» Бог не має. Господь триєдиний в трьох особистостях і Він не потерпить, коли люди використовують трійцю, випиваючи третій стакан горілки. Це святотатство і зневага до Творця всесвіту, завдяки Кому тримається наш світ. Що означає «Господь триєдиний», ми можемо дізнатися зі Слова Божого, з Євангелії від Матвія.

«Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб хреститись від нього. Але перешкодив він йому й говорив: «Я повинен хреститись від Тебе, і чи Тобі йти до мене?» А Ісус відповів і сказав йому: «Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду». Тоді допустив він Його. І охрестившись, Ісус зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на Нього. І ось голос почувся із неба: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!»» (Мат.3:13-17). В цих віршах ясно згадується про Божественну Трійцю. По-перше, ми бачимо Ісуса, Сина Божого, у людській подобі, що прийшов до річки Йордан охреститися від Івана. Незважаючи на те, що Ісус не потребував очищення та прощення гріхів і був в заповіді з Батьком Небесним ще від початку створення світу, Він публічно хреститься серед людей, щоб показати нам приклад і шлях, по якому нам йти. Далі на Ісуса сходять Дух Святий у подобі голуба, Який супроводжував Його тут, на землі, аж до Його піднесення на небеса. Чому саме у вигляді голуба? Можливо, тому, що голуб - це чиста для євреїв (по закону Мойсея) пташка, відмінністю якої є її лагідність та простота, і яка була дуже поширена серед Ізраїльського народу. Саме Дух Святий зійшов на Марію і дав змогу Сину Божому, Творцю всього сущого, перетворитися на безпомічне людське немовля, що зростало і навчалось мудрості, пізнаючи людей. Далі ми бачимо, що в той самий час, як зійшов на Ісуса Дух Святий, лунає з неба голос: «Це Син Мій улюблений, Який догодив Мені». Це слова Батька до Свого улюбленого Сина, що добровільно зійшов на землю аби відчути, що означає бути людиною і таким чином виконати волю Свого Батька.

Апостол Іван пише в своєму посланні: «бо троє

БОЖЕСТВЕННА ТРІЙЦЯ

свідкують на небі: Отець, Слово і Дух Святий; і Ці Троє – одно» (1-е Ів.5:7). Слово Боже - це вічне ім'я Сина Божого до Його приходу на землю і після того. В Євангелії від Івана згадується: «Ще до існування світу було Слово, і Слово було з Богом, і Слово було Бог. Той, Хто був Словом, був з Богом споконвіку. Все було створене через Нього, і ніщо не було створене без Нього. В Ньому було життя, і воно було Світлом для людей. Слово вже було в світі, і світ через Нього почався, та світ не впізнав Його. Він прийшов у світ, що належав Йому, та Його власний народ не прийняв Його. І Слово стало Людиною й оселилося серед нас. Ми побачили Його Божественну Велич, Велич Єдиного Сина Отця Свого. Він був сповнений благодаті і правди. Ніхто й ніколи не бачив Бога, лише Єдиний Син, Який і є Богом, Той, Хто найближчий до Отця, Він показав нам, який Бог є». (Ів.1:1-4,10-11,14,18, нов.пер.). Ісус – це земне ім'я, яке отримав Син Божий, перебуваючи серед людей. Христос – не прізвище, а звання, яким кликали Ісуса, що означає «Месія і помазаник Божий» або «Той, Хто має врятувати народ Ізраїлю».

Отже, «троє свідкують на небі: Отець, Слово і Дух Святий; і Ці Троє – одно», тобто Бог-Отець, Син Божий і Бог-Дух Святий. Вони можуть діяти окремо один від одного, та все завжди роблять разом, узгоджуючи та доповнюючи один одного. Між Ними повна злагода і взаєморозуміння, єдність та взаємоповага. Один із прикладів злагодженої роботи Бога в трьох особистостях є створення Ним людини, що записано в першій книзі Біблії. «І сказав Бог: „Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі“. Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (Буття 1:26-27).

Нашому обмеженому мозку дивно чути такі слова, нібито Бог говорить Сам із Собою, та ще й говорить до Себе у множині. Але Він є Триєдиний Бог, і ми, люди, не можемо

ні уявити Його розумом, ані побачити очима, ані описати Його словами. Ми багато чого не розуміємо в безкрайньому всесвіті, навіть у звичайних земних речах, то як нам тоді зрозуміти та уявити собі могутнього Бога, чиею рукою був створений цей світ і все, що в ньому?

Свого часу Бог явився людям в образі Ісуса Христа, але після Його вознесіння на небеса Бога нам відкриває Дух Святий. Перед завершенням Свого земного життя Ісус промовляв до учнів: «Тепер же до Того Я йду, Хто послав Мене, і ніхто з вас Мене не питає: «Куди йдеши?» Та від того, що це Я сказав вам, серце ваше наповнилось смутком. Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його. А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд: тож про гріх, що не вірують у Мене; а про правду, що Я до Отця Свого йду, і Мене не побачите вже; а про суд, що засуджений князь цього світу. Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас поведе до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам. Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить». Усе, що має Отець, то Мос; через те Я й сказав, що Він візьме з Мого та й вам сповістить.» (Ів.16:5-15).

Коли Ісус був на землі, Він так само, як і ми, був обмежений фізичним тілом і тому не міг знаходитись одночасно в різних місцях. Він пройшов багато поселень в землі Ізраїльській, зцілив, звільнив від демонів та допоміг багатьом, але в масштабах цілого світу це - як краплина в морі. Саме тому Ісус навчив та послав Своїх учнів по всьому світу звіщати благу звістку Богу і допомагати всім нужденним. А для того, щоб учні могли це зробити, Він прислав замість Себе Духа Святого, Який наділяє силою і владою кожного віруючого в Ісуса. «Апостоли ж вирушили по всьому світу проповідувати Добру Звістку, і Господь допомагав їм. Давши їм владу творити чудесні знамення, Господь підтверджував те, що Слово Його було істинним» (Мар.16:20, нов.пер.).

Дух Святий завжди з нами, де б ми не були, Він одночасно допомагає людям в різних куточках нашої планети. Він приводить нас до Ісуса і показує шлях спасіння, Він дає нам змогу змінити наше життя на краще і прожити його достойно. Тож дозволимо Йому увійти в наше серце і стати Господарем нашого життя!

Скобелев Костянтин

Я - Світло, а ви не бачите Мене;	Я – Вчитель, а ви не слухаєте Мене;
Я - Шлях, а ви не ідете за Мною;	Я – Господь, а ви не скоряєтесь Мені;
Я - Істина, а ви не вірите Мені;	Я – ваш Бог, а ви не молитесь Мені;
Я - Життя, а ви не шукаєте мене;	Я – ваш найкращий Друг, а ви не любите Мене.

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка (Ватутіна), 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія КВ № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2320706 Наклад: 1000 примірників.
---	--	--	---	---

